

Basme germane *Deutsche Märchen*

Volumul 1

În românește de Ida Alexandrescu, Gabriel Angelescu,
Tatiana Constantinescu și Peter Sragher

Ilustrații de Eduard Ilie și Done Stan

Editura Paralela 45

Inhalt

Cuprins

Vom Wagen ohne Kutscher (Volksmärchen)	4	Despre trăsura fără vizitiu (Basm popular).....	5
Vom einem Drachen (Volksmärchen)	10	Despre balaur (Basm popular).....	11
Der Hans und seine Grete (Volksmärchen)	18	Hans și Grete (Basm popular).....	19
Von Teufel (Volksmärchen)	24	Despre diavol (Basm popular).....	25
Die drei Brüder (Volksmärchen)	34	Cei trei frați (Basm popular).....	35
Der goldene Vogel (Brüder Grimm).....	38	Pasărea de aur (Frații Grimm).....	39
Die goldene Gans (Brüder Grimm).....	58	Gâsca de aur (Frații Grimm).....	59
Die Geschichte von dem kleinen Muck (Wilhelm Hauff)	66	Povestea lui Muc cel Mic (Wilhelm Hauff)	67
Die Geschichte von dem Gespensterschiff (Wilhelm Hauff)	104	Povestea vasului-fantomă (Wilhelm Hauff)	105

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ

EDITURA PARALELA 45

Bulevardul Republicii, Nr. 148, Clădirea C1, etaj 4, Pitești,
jud. Argeș, cod 110177

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444; 0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492

E-mail: comenzi@edituraparelela45.ro

sau accesați www.edituraparelela45.ro

Vom Wagen ohne Kutscher

Volksmärchen

Zwei Wanderburschen hörten einmal von ängstlichen Menschen eine Sage erzählen, nach der auf einem bestimmten Wege um Mitternacht immer ein Wagen ohne Kutscher fahre. Nun waren die beiden Wanderburschen so richtig verwegene Kerle, und sie beschlossen, den führerlosen Wagen in ihren Besitz zu bringen. Sie gingen denn auch dorthin, wo der Wagen zu fahren pflegte, und als es Mitternacht war, da kam der Wagen auch richtig angerattert. „Du, ich setze mich hinein!“ sagte der eine Wanderbursche. „Nein,“ entgegnete der andere, „das tue ich nicht, wer weiß, was es mit dem Wagen auf sich hat. Ich graue mich davor!“

„Iiii,“ erwiderte der erste Handwerksbursche, „was kann denn da viel geschehen, nein, ich setze mich hinein. Mir tun die Füße von all dem Laufen weh, und es ist besser, schlecht zu fahren als gut zu gehen!“

Und richtig! Als der Wagen an den Wanderburschen vorbeikam, da sprang der erste von den beiden Kerlen hinein, und der Wagen fuhr mit ihm fort.

Als er nun ein Weilchen gefahren war, da fing es hinter dem Wanderburschen zu miauen an und als er sich umdrehte, da sah er eine große Katze auf dem Wagen sitzen, und die war ein Spuk.

Doch der Handwerksbursche beachtete die Katze nicht, so sehr sie ihn auch umschmeichelte. Das schien die Katze zu ärgern, denn sie begann nun den Mann mit grünfunkelnden Augen zu betrachten und der Wagen fuhr in immer schnelleren Tempo. Auf einmal stand der Wagen dicht an einem See. „Was wird nun geschehen?“ dachte der Wanderbursche, „vielleicht fährt der Wagen jetzt mit mir ins Wasser.“ Doch der Wagen drehte um und fuhr denselben Weg, den er gekommen war, zurück, und der Wanderbursche blieb darin sitzen.

Despre trăsura fără vizitiu

Basm popular

Două calfe călătoreau au ascultat odată o legendă povestită de niște oameni fricoși, potrivit căreia pe un drum anume, la miezul nopții, ar trece totdeauna o trăsura fără vizitiu. Cum cele două calfe erau niște flăcăi cu adevărat îndrăzneți, se hotărâră să pună mâna pe trăsura. Se duseră deci la locul pe unde trecea trăsura și, când veni miezul nopții, aceasta sosi într-adevăr.

— Măi, eu urc în ea! zise una dintre calfe.

— Nu, spuse cealaltă, eu nu fac așa ceva, cine știe ce mai e și cu trăsura asta. Îmi este frică!

— Ei, zise prima calfă, ce mare lucru se poate întâmpla? Nu, eu urc. Mă dor picioarele de atâta umblat și e mai bine să călătorești prost cu trăsura decât să mergi bine pe jos!

Și într-adevăr! Când trăsura trecu prin fața calfelor, primul dintre cei doi flăcăi sări înăuntru și trăsura plecă mai departe cu tot cu el.

După ce meraseră puțin, în spatele calfei se auzi un mieunat și, întorcându-se, aceasta văzu o pisică mare stând alături de ea. Pisica era o fantomă.

Însă calfa nu-i dădu atenție, oricât de tare se linguși aceasta, fapt ce păru s-o supere pe pisică. Ea începu să-l privească stăruitor pe tânăr cu ochii ei verzi și strălucitori, în timp ce trăsura mergea tot mai repede. Deodată, trăsura se opri în fața unui lac. „Ce-o mai fi și asta?”, se întrebă calfa. „Poate caleașca intră acum în apă cu tot cu mine.” Dar trăsura se întoarse pe același drum pe care venise, iar calfa rămase în ea.

Jetzt traf er seinen Kameraden, der ihm schon entgegengekommen war, und als der sah, dass alles glatt abgegangen war, sprang er auch in den Wagen, und nun fuhren sie zusammen weiter. Doch bald merkten sie, dass es alles doch nicht seine Richtigkeit hatte und dass ein großer Vogel sie vom See her verfolgte. Jetzt kamen sie zu einem Wald, der Wagen hielt still, und die beiden Wanderburschen warteten noch ein Weilchen. Als alles ruhig blieb und als sie sahen, dass die Katze verschwunden war und dass der große Vogel sich auf einen Ast setzte und den Kopf unter den Flügel steckte, da stiegen die beiden Wanderburschen vom Wagen, legten sich auf die Erde und schliefen.

Își reîntâlnește tovarășul care îi venise în întâmpinare, iar când acesta văzu că totul mersese bine, sări și el în trăsură și plecă amândoi mai departe. Dar în curând observă ceva ciudat: o pasăre mare îi urmărea de pe lac. Cum ajunseră în pădure, trăsura se opri, dar cele două calfe mai rămaseră puțin înăuntru. Când totul se liniști, văzând că pisica dispăruse și că pasărea cea mare se așezase pe o creangă și își băgase ciocul sub o aripă, calfele coborâră din trăsură, se întinseră pe pământ și adormiră.

Als sie nun morgens aufwachten, da stand der Wagen noch so, wie sie ihn verlassen hatten. Abends setzten sich die beiden Wanderburschen wieder in ihren Wagen, und als die Gespensterstunde kam, da saß auch die Katze neben dem Wagen, und es war jetzt auch noch ein großer Hund dabei. Diese beiden Tieren begannen nun so jämmerlich zu heulen, dass die Wanderburschen sich entsetzten.

Der Hund und die Katze warfen sich von einer Pfote auf die andere und wackelten mit den Köpfen. Auf einmal saßen die beiden Tiere neben den Wanderburschen im Wagen. Die bekamen jetzt doch Angst, und die Katze wurde immer größer und der Hund auch. Der Wagen raste nach dem See und hielt gerade um Mitternacht am Ufer. Da waren die beiden Tiere verschwunden, und der Wagen drehte um und fuhr mit den Wanderburschen zurück in den Wald. Dort war wieder der große, grauenhafte Vogel, doch er tat ihnen nichts und saß ganz still auf seinem Ast und schlief. Die beiden Wanderburschen stiegen vom Wagen, legten sich wieder auf die Erde und schliefen ein. Am folgenden Morgen, als die ausgeschlafen hatten, da sagte der erste Wanderbursche zu seinen Kameraden: „Höre, Bruder, das geht so nicht weiter, ich will den Wagen haben. Wir könnten ihn verkaufen und uns das Geld teilen. Du musst mir aber bei meinem Vorhaben helfen. Ich werde nun zum nächsten Schmied gehen und mir zwei lange Messer holen, und mit ihnen die beiden Tiere schlachten!“

„Ach nein“, erwiderte der zweite Mann, „wer weiß, was dabei geschehen kann, ich graue mich, ich graue mich!“ Doch der erste Wanderbursche redete ihm so lange zu, bis er versprach, ihm zu helfen.

Richtig, als nun die Nacht kam, da setzten sich die Wanderburschen wieder in ihren Wagen, und in der Gespensterstunde waren auch wieder der Hund und die Katze da, heulten und klagten und fuhren mit den Wanderburschen nach den See.

Die Tiere waren aber heute so groß und benahmen sich so frech in dem Wagen, dass den beiden Wanderburschen nur noch einen kleinen Platz zum Sitzen blieb. Als sie nun an den See kamen und es beinahe Mitternacht war, da packte der erste Wanderbursche den Hund an der Kehle, und der andere Mann hielt auch schon die Katze am Halse fest, und dann stießen beide ihre Messer den Tieren ins Herz. Da gab es einen großen Knall, der See brauste auf und trat aus den Ufern. Doch so sehr sich das Wasser auch bemühte, es konnte den Wagen nicht erreichen. Vor den Wanderburschen standen jetzt zwei Grafenkinder, ein Junge und ein Mädchen.

Beide waren glücklich, dass sie von ihrer Verzauberung erlöst waren. Sie zogen nun nach ihrer Heimat und nahmen die beiden Wanderburschen mit sich als ihre Diener, und wenn sie nicht gestorben sind, so leben sie noch heute.

Dimineața, când se treziră, trăsura era tot așa cum o lăsaseră. Seara, cele două calfe urcară din nou în ea; pe la miezul nopții, apărură lângă trăsura și pisica, însoțită de un câine mare. Cele două animale începură să urle atât de jalnic, încât calfele se înfricoșară.

Câinele și pisica săreau de pe o labă pe alta și dădeau din cap. Deodată, cele două calfe se treziră cu animalele în trăsura. Flăcăii se speriară, mai ales că pisica și câinele se făceau tot mai mari. Trăsura goni spre lac și se opri tocmai la miezul nopții. Cele două animale dispăruseră, iar caleașa se întoarse cu cei doi flăcăi în pădure. Acolo rămăsese pasărea cea mare și înfiorătoare, însă ea nu le făcu nimic; stătea liniștită pe o creangă și dormea. Cele două calfe coborâră din trăsura, se întinseră din nou pe pământ și adormiră. În dimineața următoare, după ce se treziră, prima calfă îi zise tovarășului său:

— Ascultă, frate, așa nu mai merge, vreau să pun mâna pe trăsura. Putem s-o vindem și să împărțim banii. Însă trebuie să-mi dai și tu o mână de ajutor. Eu o să merg la cel mai apropiat fierar, ca să fac rost de două cuțite lungi, cu care voi omorî cele două animale!

— O, nu!, răspunse al doilea, cine știe ce poate ieși din asta! Mi-e teamă, mi-e teamă! Dar prima calfă îl îmbărbătă, până când acesta făgădui să-l ajute.

Într-adevăr, când veni noaptea, cele două calfe se suiră din nou în trăsura, iar pe la miezul nopții apărură din nou pisica și câinele, care, urlând și tânguindu-se, porniră iar cu calfele spre lac.

Dar în acea noapte animalele erau așa de mari și se purtau așa de obraznic, încât celor două calfe nu le mai rămăsese în trăsura decât foarte puțin loc. Când ajunseră la lac, era aproape de miezul nopții. Prima calfă prinse câinele de beregată, iar celălalt flăcău apucă bine pisica de gât. Apoi cei doi le înfipseră cuțitele în inimă. Atunci se auzi un pocnet puternic, iar lacul se învolbură și ieși dintre maluri. Totuși, oricât se strădui apa, nu putu să ajungă până la trăsura. În fața calfelor stăteau acum doi copii de conte, un băiat și o fată.

Amândoi erau bucuroși că fuseseră dezlegați de vrajă. Se întoarseră în țara lor, luând cu ei pe cele două calfe ca servitori și, dacă n-au murit, mai trăiesc și astăzi.

*(Traducere din limba germană de Gabriel Angelescu
și Tatiana Constantinescu, ilustrații de Eduard Ilie)*

Vom einem Drachen

Volksmärchen

Vor vielen Jahren gab es einen großen Wald, durch den führte ein Weg, den die Bewohner des nahen Dorfes immer gehen mußten.

Nun fand sich mit einem Male an diesem Weg ein grauenhaftes Ungetüm, und das hatte einen großen Rachen, mächtige Flügel und ordentlich große Tatzen mit Krallen. Den Namen dieses Tieres wußten die Menschen nicht. Der eine sagte, es wäre ein Drache, der andere ein Alf. Dieses Untier saß nun am Wege und fraß alles auf, was da entlang kam, gleichviel, ob es Menschen oder Tiere waren, und dazu verpestete es noch die Luft mit dem Gestank, der seinem Halse entströmte. Nun hatte dieser Drache schon viele Menschen und Tiere aufgefressen, und niemand wagte mehr, durch den Wald zu gehen. Jetzt wurde der Drache hungrig, und er zerstampfte den Erdboden, brach vor Wut dicke Äste ab, riß Bäume aus der Erde, schlug mit seinem Flügeln und machte dabei solch einem Lärm, dass die Menschen in den umliegenden Dörfern nachts nicht mehr schlafen konnten, und dazu stieg noch aus seinem Hals ein solch stinkender Rauch, dass es niemand mehr in den Dörfern aushalten konnte. Die Bauern waren schon ganz verzagt und wußten nicht mehr, was sie machen sollten.

Nun wohnte in einem Dorf auch ein alter, kranker Mann. Er sagte: „Ich bin so krank, dass ich nicht mehr gesund werden kann. Ich will mich für alle opfern. Meinetwegen laß mich das Ungeheuer auffressen, dann habt ihr anderen im Dorfe wenigstens Ruhe.“

Richtig, die Bauern brachten den alten Mann auch an das Untier heran, und das Tier fraß ihn gleich auf. Nun war dem Drachen wieder wohl. Er schlief, und die Bauern freuten sich und dachten nun, Ruhe zu haben. Auf einmal aber bekam der Drache wieder Hunger und fing wieder an, verrückt zu werden.

Despre balaur

Basm popular

Cu mulți ani în urmă, era o pădure mare, iar prin ea trecea un drum pe care locuitorii satului apropiat trebuiau să-l străbată mereu.

Deodată, pe acest drum apărură un monstru îngrozitor care avea o gură uriașă, aripi puternice și labe foarte mari, cu gheare. Numele acestui animal era necunoscut oamenilor. Unii spuneau că ar fi un balaur, alții că ar fi un zmeu. Dihania stătea deci în drum și devora tot ce trecea de-a lungul lui, indiferent dacă erau oameni sau animale și, pe deasupra, otrăvea aerul cu mirosul care-i ieșea din gâtlee. Acest balaur mâncase mulți oameni și animale și nimeni nu mai îndrăznea să treacă prin pădure. De la un timp, balaurul flămânzise din nou și bătătorea pământul de furie, rupea crengi groase, smulgea copacii din rădăcină, dădea din aripi și făcea asemenea gălăgie, încât locuitorii satelor dinprejur nu mai puteau să doarmă noaptea; și, pe deasupra, din gâtleejul său ieșea un asemenea fum urât mirositor, că nimeni nu mai putea îndura. Țăranii erau disperați și nu mai știau ce să facă.

În acest timp, într-un sat locuia un bătrân bolnav. El zise:

— Sunt atât de bolnav, că nu mă mai pot însănătoși. Vreau să mă sacrific pentru ceilalți. Din partea mea, lăsați monstrul să mă mănânce, măcar atunci veți avea și voi liniște în sat.

Într-adevăr, țăranii îl duseră pe bătrân la monstru și animalul îl înghiți de îndată. Balaurul se simțea iarăși bine și dormea. Țăranii se bucurară crezând că de acum vor avea liniște, însă după o vreme balaurului i se făcu foame și începu din nou să turbeze.